

Neveriaci Tomáš

Vlastne by sme mu tento trochu ponižujúci titul nemali dávať. Či sa nechoval veľmi podobne, ako sa často chováme aj my všetci?

Rovnako neveriacky, ako Tomáš, som pozeral na list, ktorý bol tento týždeň v našej cirkevnej pošte. Zo súdu prišlo oznámenie o začatí trestného stíhania na celé naše cirkevné spoločenstvo. Nieкто na nás podal obvinenie za údajnú zradu, nedodržanie dohody a útek z miesta činu. O výčte možného súdneho trestu za tieto prečiny radšej ani nechcete počuť. -- Na druhej strane zase, o deň na to prišiel iný list, kde boli napísané iba dve slová: „Pokoľ Vám.“

Teraz ste už určite túto moju fikciu prehliadli a tušíte, že som si ju len vymyslel. Dobré, ale pozrime sa na biblické udalosti z posledných týždňov logikou tohto sveta. Ešte pred pár dňami apoštoli zradili Ježiša a poutekali od svojho mučeného učiteľa. Dobré vieme, že aj mi ho denne zrádzame svojimi hriechmi. Preto môžem pokojne povedať, že Ježiš dnes vstúpil aj do stredú nášho spoločenstva, medzi nás, rovnako ako medzi apoštolov. A napriek všetkému, namiesto akéhosi trestného oznámenie nám odpúšťa a prináša pokoj, keď sa nám prihovára slovami: „Pokoľ vám.“

Čo teda môžeme vytykať Tomášovi? Tomáš vlastne nechcel nič viac, než sa dostalo ostatným apoštolom. Im sa Pán Ježiš predsa ukázal. Tomáš ho chcel tiež vidieť, skôr ako uverí. A to my máme chcieť tiež: nebyť ľahkoverní, nenaletieť hneď každému, chcieť sa o všetkom presvedčiť. Slepá viera, nie je predsa naším ideálom. Na druhej strane ak by sme si dali taký záväzok, že slovo Verím, nevypustíme z úst skôr ako sa osobne, ako ten Tomáš, nepresvedčíme, koľko kresťanov by pri otázke: Veríš? - muselo zostať ticho? Tomáš nakoniec Pána Ježiša uvidel a mohol sa ho dotknúť. My sme ho však nevideli, nie je teda naša viera slepá? – Práve vďaka Tomášovi máme dobré dôvody, aby sme v Pána Ježiša verili. Keď taký skeptický a kritický duch, ako on uveril, my môžeme tiež veriť. Koniec koncov človek nemôže predsa všetko vidieť sám. Koľkí z vás videli na vlastné oči delfína? A predsa by bolo tak trochu na smiech, keby nieкто tvrdil, že neverí v existenciu delfínov, pretože ich nevidel.

Tomášova chyba však bola, že nechcel uveriť svojim priateľom, hodnoverným svedkom. Chcel vidieť len na vlastné oči. Tam kde nie je dobrá vôľa nestačí k viere ani vidieť na vlastné oči.

Ale aj my musíme mať možnosť nejakú uvidieť Pána Ježiša, aby sme v neho mohli uveriť z celého srdca. Musíme mať možnosť stretnúť sa s ním. Aby sme mohli vyznávať a nie vypúšťať zo svojich úst prázdne slová.

A kde inde by sme sa s ním mohli

stretnúť, než na rovnakom mieste ako vtedy apoštoli, to znamená tu, vo večeradle, uprostred jeho učeníkov, v ich spoločnosti. Tu ho môžeme svojim srdcom uvidieť aj my. Uvidieť a uveriť v neho ako Tomáš.

Ako teda Tomáš uveril? Kedy asi Tomáš naozaj uveril, že je to Pán Ježiš? Myslím, že práve vtedy, keď začal Pán Ježiš hovoriť o odpustení.

Veď keby ten, čo prišiel do večeradla, začal ukazovať neviem aké rany, keby nechal Tomáša aby na neho siahol – predsa by Tomáš neveril, že je to Pán a Boh, ak by začal kričať na Petra, že zradil, keby začal od seba odháňať všetkých, čo pospali v Getsemanskej záhrade, keby hrozil zatratením tým učeníkom čo utekali do Emauz. - - - - Ale ten, čo prišiel, neprišiel ako sudca: „Pokoľ vám“, povedal. Veď povedal, „Je vám odpustené a vy tiež odpúšťajte. A komu odpustíte vy, tomu odpustím aj ja.“ Podľa toho spoznal Tomáš Ježiša bezpečne a podľa toho ho spoznali aj ostatní apoštoli.

A podľa toho sa pozná dodnes, či je v tebe alebo vo mne, duch Pána Ježiša: či sme milosrdní, trpezliví, - keď sa nepomstíme, keď dokážeme odpúšťať.

Rozumieme tejto úlohe? My sami sme už uverili. Aby aj iní mohli uveriť a uvidieť Krista v našom spoločenstve, musí byť medzi nami jeho duch porozumenia a pokoja.

Hlavným zámerom dnešnej evanjeliovéj zvesti ani tak nie je potvrdiť, že Kristus žije, ale odhaliť kým je Kristus pre mňa. Preto aj Tomášovo stretnutie končí vrcholným vyznaním „Pán môj a Boh môj.“ Čakajme teda aj my trpezlivo a s vierou na každé ďalšie hmatateľné potvrdenie Božej prítomnosti. Najmä vo chvíľach, keď sa nám zdá, že je všetko proti nám. Videnie do ľudského srdca je v moci nášho Pána Ježiša Krista, preto ako Tomáš môžeme dostať znamenia Božej prítomnosti, ktoré chceme.

Rabína Baalšema sa pýtal žiak: „Majstre, ako sa to stane, že ten, kto uverí v Boha, po nejakom čase cíti, akoby sa od neho vzdaloval, akoby sa mu Boh stratil?“

Rabín mu odpovedal: „To je tak, ako keď otec učí dieťa chodiť. Postaví ho pred seba, vzdiali sa od neho na niekoľko krokov, povie, aby sa nebalo a natiahne ruky, aby nespadlo. A tak dieťa ide prvými samostatnými krôčkami k otcovi medzi jeho ramenami. Tak je to s tebou: Boh sa ti vzdiali, aby si ho sám hľadal. Dôveruj mu, jeho ramená ťa ochránia pred pádom. Keby sa Boh od teba nevzdialil, nenaučil by si sa sám kráčať vo viere.“

Podme teda s Tomášom vyznať Pán môj a Boh môj si Ty! Podme poďakovať Pánu Bohu, že nám odpustil našu bojzľivosť a malovernosť. A podme slúbiť, že aj my budeme iným odpúšťať.

Štefan Záhradník

Hospodin vedie kroky mužove a záľubu má v jeho skutkoch. Ak padne, ležať neostáva, pretože Hospodin ho rukou podoprie.

Mladý som bol a ostarel som, no nevidel som nikdy, že by Pán spravodlivého navždy opustil a jeho deti zobrali by chlieb. Štedrý je Pán a stále požičiava, i deťom svojich detí požehná.

Od zlého odstúp, konaj dobré a budeš večne žiť.

Lebo Pán spravodlivosť miluje a neopustí svojich pobožných: naveky zachovaní budú, však padne hriechne potomstvo.

Krajina bude spravodlivým patriť, až naveky ju budú obývať. Veď múdrosť nosí spravodlivý v ústach a jeho jazyk právo hovorí. Pretože v srdci má zákon Hospodinov, nezakolíše jeho krok.

Ničomný striehne na spravodlivého a zabiť by ho chcel. Však Hospodin ho nenechá v jeho rukách a odsúdiť ho nedá na súde.

Prvá kniha žalmov. "Prebásnil Milan Rúfus"

Dnešná nedeľa sa nazýva aj Nedeľou Božieho milosrdenstva. Má bytostný súvis s dvoma veľkonočnými darmi, ktoré priniesol Ježiš svojim učeníkom. Prvým darom je ustanovenie sviatosti zmierenia a druhým je posilnenie viery učeníkov, najmä u Tomáša.

Hriešnosť a neveru môžeme pokladať za dva zdroje ľudských trápení a nešťastí. Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní chce „zasypať“ svojou láskou a milosrdenstvom tieto nečisté zdroje ľudských bolestí. Chce, aby čisté srdce a pevná viera pomáhali ľuďom dostať aj tretí veľkonočný dar, ktorým je pravý pokoj.

Zrejme je, že dejinná línia Cirkvi ide práve veľkonočným smerom: pomáhať ľuďom, aby nežili v otroctve hriechu, posilňovať ich vieru a ohlasovať Ježišov pokoj. Táto línia vždy narážala a naráža zo strany človeka alebo ľudstva na určitý stupeň odporu. Aj keď človek prirodzene túži po pokoji, nie vždy túži po jeho pravom zdroji. Aj v dnešných časoch pociťujeme vo svete boj medzi čistotou a špinou, medzi vierou a poverami. Prebieha nielen v širšom ľudskom rozsahu, ale aj v malom priestore na úrovni obcí, rodín a života jednotlivcov. Zaiste sa dobre počúva, že na rozličných politických a spoločenských postoch by mali byť morálni ľudia. No zložitejšie je spoznať, čo si kto predstavuje pod pojmom „morálka“. Svet a jeho inštitúcie väčšinou odmietli náboženské kritériá, podľa ktorých sa určujú aspoň základné normy, a spoliehajú sa na tzv. demokratický prvok, ktorý nedovolí nemorálnym ľuďom verejne pôsobiť. To však prestáva fungovať, lebo aj demokratická masa občanov má sama problém určiť, čo je hriešne a čo je mravné. A preto sme svedkami, že svetom vládne hriech rozdobený na chamtivosť, túžbu po moci, manipulovateľnosť, korupciu a mnoho iných prejavov. Dnes určujú morálku tí, ktorí majú peniaze. A ak sa k tomu pridá aj sieť mnohých falošných náboženských ponúk, tak nemôžeme byť prekvapení, že to všetko vedie ľudí len k úzkosti, strachu alebo (ako sa to dnes moderne nazýva) k frustrácii.

Boh si však v dejinách vždy hľadá nejaký spôsob, ako ľudstvo napomenúť a usmerniť. Je ním aj obraz Božieho milosrdenstva, ktorý v roku 1931 podľa prania Ježiša dala namaľovať sestra Faustína Kowalská. Obraz milosrdného Ježiša, na ktorom mu zo Srdca vychádzajú dva lúče, je prítomný takmer vo všetkých našich kostoloch. Úcta k nemu má pomôcť, aby vo svete viac vládla Božia láska ako hriech, aby ľudia viac dôverovali v uzdravujúcu pomoc Ježiša ako falošným lekárom.

MARIAN ŠURÁB

Pri každom novom utrpení pobožkám kríž svojho Učiteľa a poviem mu: „Ďakujem, nie som ho hodná“.

Myslím si totiž, že jeho sprevádzalo utrpenie po celý život a ja si nezaslúžim, aby jeho Otec zaobchádzal so mnou rovnako ako s ním.

Bl. Alžbeta od Najsvätejšej Trojice

Deti sú v našom svete zabudnutou hodnotou. Predstavujú už len príťaž. Sú príťažou pre peňaženku, stoja veľa času, brzdia kariéru, vyžadujú odriekanie, spôsobujú starosti. Tak zabúdame na nevyčísľiteľnú hodnotu nového ľudského života, ktorú nevyváži ani všetko zlato sveta, na neopísateľnú radosť zo života, ktorá z detí vyžaruje a ktorú nevedome rozdáva.

Šance dieťaťa nezávisia v prvom rade od materiálneho zabezpečenia alebo od úrovne vzdelania. Šanca na život a šanca na šťastie každého dieťaťa závisí od kvalít otca a matky, od kvality lásky, ktorú dostáva od prvej chvíle. U nás väčšinou detí nezodpovedne rozmaznávame alebo zanedbávame. U nás nie sú deti bezpečné ani v lone matky - to je varovný signál toho, že napriek všetkým krásnym rečičkám a debatám, vzťah našej spoločnosti k dieťaťu je chorý.

Vy veľkí, vráťte sa k dieťaťu! Vy veľkí, urobte dieťaťu miesto! Vy veľkí, tešte sa z dieťaťa!

Phil Bosmans „Mám ťa rád“

Sväté omše v 2. Veľkonočnom týždni - (C)

8.IV. pondelok

18.00 *nebude - Rekolekcie v Šenkviaciach*

9.IV. utorok

18.00 *Za Ľ Jozefu Macákovú*

10.IV. streda

18.00 *Za Ľ Františka Polakoviča, manželku a rodičov*

11.IV. štvrtok

18.00 *Za Ľ Annu a Martina Spevákových*

12.IV. piatok

18.00 *Za Ľ Rudolfa a Alojziu Polakovičových*

13.IV. sobota

08.00 *Za farníkov*

Upratovanie kostola č.d. 76-122

14.IV. 3.Veľkonočná nedeľa

08.00 *Za Ľ z rodiny Macákovej*

Lektori: Radakovičová J., Pešková L.

10.00 *Za Ľ Štefana Kordoša, zaťa Jozefa a rodičov*

Lektori: Hrdlovičová K., Šuplatová M.

14.00 *Posvätný ruženec a litánie*

Liturgický kalendár

8.IV. pondelok Zvestovanie Pána - Slávnosť

9.IV. utorok sv. Demeter, mučeník

10.IV. streda sv. Magdaléna z Kanossy, panna

11.IV. štvrtok sv. Stanislav, biskup a mučeník

12.IV. piatok sv. Július I., pápež

13.IV. sobota sv. Martin I., pápež a mučeník

Objaviť perlu

Jedného dňa musíme prevziať zodpovednosť za svoj život. To znamená vyrovnáť sa s ranami z detstva. Môžu sa stať jedným z prameňov nášho života. Rany sa premenia na perly - ako povedala Hildegarda z Bingenu. Ak sa pozrieme na svoje rany, lepšie pochopíme sami seba. Nebudeme sa viac odsudzovať za svoju citlivosť. Je pochopiteľné, že doráňaní sme citliví, urážliví, bojzliví v styku so silnejšími. Až pochopenie nás oslobodí od sebaodsudzovania.

Nemalo by však zostať len pri pochopení. Dôležité je v ranách objaviť vlastné nadanie, perly, ktoré dávajú životu hodnotu. Rana od života je vždy aj životnou príležitosťou. Ak sa mi napríklad dostalo málo nežnosti, citlivo reagujem na ľudí, čo trpia nedostatkom lásky. Pretože som sa dostatočne nenasytil láskou a blízkosťou, vydal som sa na duchovnú cestu. Neuspokojuje ma, ako dobre som si to zariadil. Túžba po Bohu je stále živá. Životnú cestu som objavil práve vo svojich ranách. Stali sa mi príležitosťou spoznať vlastnú charizmu a žiť podľa nej. Moje rany sa stali prameňom požehnaní pre mňa a pre iných.

Učiť sa z ohraničenia

Matka daruje dieťaťu istotu a dôveru. Je najdôležitejšou osobou, ktorá má s dieťaťom kontakt a už novorodencovi dáva pocit, že svet je dobrý a na dobrotu sveta a ľudí sa môže spoľahnúť. Matka dáva dieťaťu pocit, že všetko je tak, ako má byť, že môže mať potreby a uspokojiť ich. Ukazuje mu blízkosť a lásku, dáva mu pocit, že je vítané a milované. Takéto základné pocity dieťa nevyhnutne potrebuje ako pevný základ do života, aby sa mohlo vyvíjať. Ale nijaká matka nemôže túto úlohu vždy a všade splniť dokonale. Ani pre dieťa by nebolo dobré mať dokonalú matku. Dieťa sa totiž môže učiť nielen z bezhraničnej materskej lásky, ale aj z jej ohraničenosti.

Požehnanie byť sám

Veľa ľudí má strach pred samotou. Necítia sa dobre, ak sú sami. Neustále potrebujú okolo seba ľudí, aby sa v živote cítili príjemne. Byť sám však môže byť aj požehnaním.

V samote cítim, čo vlastne moje ľudské bytie znamená, že som súčasťou všetkého stvorenia, vesmíru a napokon aj Toho, ktorý je všetko vo všetkom. Ak ti anjel samoty umožní takéto základné ľudské poznanie, zmizne aj tvoj strach pred samotou a opustením. Potom cítiš, že tam, kde si sám, tvoríš so všetkým jednotu. Svoju samotou už nepocituješ ako osamelosť, ale ako vlasť a domov.

Miesto v nás

„Z osvietených nemožno urobiť otrokov, pretože v otroctve sú rovnako šťastní ako na slobode.“

Anthony de Mello

Kto zazrel vnútorné svetlo a verí v Boha, je skutočne šťastný. Tomu nemôže nijaké vonkajšie väzenie zobrať šťastie. Preto aj pravá cesta ku šťastiu je cesta duchovná alebo, ako povedal Platón, cesta kontemplácie.

V každom z nás je miesto, kde prebýva Boh. Tam sme slobodní a svätí. Tam sme aj šťastní, pretože stojíme vo Svetle. Zatmenie v podobe otroctva nás nemôže vrhnúť do nešťastia. Do tohto priestoru nemá svet a moc vstup. Tu vládne Boh. Nad Bohom nemá nikto moc. Boh je našim skutočným šťastím. Šťastím, ktoré nám nikto nemôže vziať. No je tiež šťastím, ktoré nemôžeme vlastniť. Boh sa nedá

vlastniť. Boh prebýva v nás, ale zároveň nám uniká. Je v nás, ale nemôžeme sa ho zmocniť.

Znovuzrodenie

V našom živote, sa musíme vždy znovu narodiť, aby sme zostali životaschopní. Kríza, ktorá zničí, čo sme si doteraz vybudovali, môže byť príležitosťou pre znovuzrodenie. Oheň, v ktorom sme sa ocitli, môže byť znakom nového života, čo sa v nás rodí.

Liečivé krízy

Jestvujú slzy, ktoré uvoľňujú, ale aj slzy zastierajúce pohľad, ktoré krúžia okolo vlastného utrpenia. Slzy smútku liečia. Slzy sebalútosti nás nechávajú utápať sa vo vlastnom utrpení. Nič neriešia, len zaplavujú.

Vo svojom srdci

„V živote sú len dve nešťastia: Nedostať, čo si želáme, a dostať, čo si neželáme.“

Anthony de Mello

Mnohí si myslia, že šťastie prichádza spolu so splneným želaním. No, sotva sa túžba splní, hlásia sa ďalšie. Ich splnenie neraz zanecháva bezduchu príchuť. Túžobne sme si želali zmaturovať. Keď sme zmaturovali s dobrými známikami, chvíľu sme šťastní. O dva týždne však pocítime, že z toho nevyžijeme. Napätie, s ktorým sme očakávali maturitu, zmizlo. Namiesto toho, aby sme boli šťastní, sme skôr smutní.

Mnohí sa domnievajú, že ich nešťastie spočíva v nesplnených želaníach. Natoľko sa sústredili na splnenie svojich želaní, natoľko je ich šťastie od nich závislé, že to, čo je skutočné, nevidia. Šťastie vidia napríklad v určitom darčeku. Darček sám osebe ešte neznamená šťastie. Rozhodujúce je, ako ho prijmem. Pre mnohých je jednoduchšie nadávať na Boha alebo na život, namiesto toho, aby sa vybrali za šťastím tam, kde ho môžu nájsť: vo svojom srdci.

Anselm Grün „Malá kniha o šťastí“

Nikodém prišiel v noci k Ježišovi a povedal mu

(Jn 3, 1 - 8)

Nikodém je hľadač spásy. Je to asi jeden človek v Novom zákone, o ktorom nemožno povedať, ani že je svätý, ani že je hriešny, ani že je slepý, ani že dobre vidí. Smiešna „figúrka“, ktorej meno sa stalo prezývku. Ale práve tejto figúrke povedal Kristus rozhodné slová o dvoch tajomstvách: o tajomstve, ktoré odmietame, a tajomstve, v ktoré veríme celým srdcom a celou dušou.

Môžeme tu aj vidieť, akým veľkým umením je rozprávať sa s človekom. Vedieť sa rozprávať, znamená spoznávať človeka. Aj Kristus rozlišuje a pozerá dovnútra človeka. Napríklad Ježiš vôbec nechcel hovoriť s Herodesom Antipasom, ktorý síce rozumel Božej pravde, ale nechcel ju prijať. Nevyšiel v ústrety ani ľuďom pri zázračnom rozmnožení chlebov, ktorí počuli a videli jeho pravdu, ale nechceli ju uznať.

Kto však úprimne hľadá spásu s otvoreným srdcom, kto je zapletený v ťažkých hriechoch alebo sa mýli v chápaní prorociev, tomu Boží Syn trpezlivo pomáha výkladom aj opustením. Zažil to Zachej, Mária Magdaléna, učeníci a aj Nikodém.

Každá naša neprespatá noc sa nám môže stať nikodémovskou schôdzkou so Svetlom. Možno ho stretieme iba raz ako Nikodém, ale tá jedna noc rozhodne o celom našom živote

Luboš Onderčín „V hlbínach slova“

Boháč a obuvník

Bol raz chudobný obuvník, ktorý mal vždy dobrú náladu. Bol taký šťastný, že si od rána do večera pospevoval. Pod jeho oknom vždy postávali deti a počúvali ho.

Hneď vedľa obuvníka žil boháč. Ten celé noci nespával, len počítal svoje zlatky. Ráno si potom ľahol. Ale nemohol zaspáť, lebo počul obuvníka spievať. Jedného dňa mu prišlo na um, ako by mohol obuvníkovi prekaziť ustavičné pospevovanie. Pozval ho k sebe a obuvník nedal na seba dlho čakať. Na veľké prekvapenie mu boháč daroval mešec plný zlatiek. Keď bol obuvník zase doma, otvoril mešec. Nikdy v živote nevidel toľko peňazí. Začal zlatky počítať a deti sa mu prizerali. Bolo to tak veľa peňazí, že sa bál pustiť ich čo len na chvíľu z očí. Aj večer si ich vzal do postele. Ale aj tam musel myslieť iba na peniaze a nemohol zaspáť. Tak zanesol mešec na pôjd, ale nebol si istý, či je to dobrý úkryt. Skoro ráno vstal a mešec zniesol dole. Rozhodol sa, že ho ukryje v komíne. „Zanesiem ich do kurína“, povedal si o chvíľu, „tam ich istotne nebude nikto hľadať.“ Ale stále nebol spokojný a po chvíli už kopal v záhrade hlbokú jamu a mešec vložil do jamy. K vlastnej robote sa však nedostal. Ani viac nespieval. Bol taký stiesnený, že už nevydal zo seba ani hlások. A najhoršie bolo, že už ani deti k nemu nechodili. Nakoniec bol obuvník taký nešťastný, že mešec znovu vykopal a šiel s ním k susedovi.

„Prosím, zober si tie peniaze naspäť“, povedal. „Zo samej starosti o ne som celý chorý a moji priatelia ma už tiež opustili. Radšej by som bol znovu chudobný ako prv.“ A naozaj, obuvník bol čoskoro zase ten veselý človek, akým býval prv. Po celý deň pracoval a pritom si spieval.

Bruno Ferrero „Niekedy stačí jeden slnečný deň“

„To sa už vracajú?“ spýtal sa Malý princ.

„To nie sú oni,“ povedal výhybkár. „To sú zas iní.“

„Neboli hádam spokojní tam, kde boli?“

„Nikdy nie sme spokojní tam, kde sme,“ vysvetľoval výhybkár.

A ako hrom zadunel tretí osvetlený rýchlik.

„To idú za tými prvými cestujúcimi?“ opýtal sa Malý princ.

„Nejdú vôbec za ničím,“ povedal výhybkár, „vo vlaku spia alebo zívajú.“

„Jedine deti vedia, čo hľadajú,“ povedal Malý princ.

„Zamilujú si kvetinu alebo vtáka a rozdelia sa s ním o svoj obed.“

„Majú šťastie,“ povedal výhybkár.

Exupéry v tomto rozhovore naznačil situáciu moderného človeka, ktorý sa stále náhli a pritom prestal myslieť. Malý princ kladie otázku za otázkou - všetko ho zaujíma. Dieťa sa zaujíma o pravdu života.

V dieťaťi začína svoj život človek, ktorý má obstať v obdivuhodnom dobrodružstve diania sveta. Má sa stať zrelým človekom, a predsa má zostať v tom najlepšom zmysle rýdzim dieťaťom pred Bohom. Má byť stále otvorený, stále dôverovať, má mať stále odvalu na nové obzory, nemá sa báť ani nevyskúšaných situácií - a to všetko v hlbokéj dôvere v Boha.

Keď človek v tejto dôvere prijíma život, vtedy je opravdivo ľudský, pretože verí. Žije v ňom čosi z bezhraničnej dôvery dieťaťa - pravda, na celkom novej a zrelej úrovni vzťahov k životu cez Boha. Dospelý človek je povolaný zostať ako dieťa pred Bohom, má žiť v bezhraničnej dôvere voči nemu a zachovať si tú sviežosť srdca, ktorú obdivujeme a rozvíjame u detí. Ako vedia deti prosiť a ďakovať! Ako sa vedia tešiť aj z malých darov! Aké vedia byť priame! A ako sa vedia modliť! Otcovia a matky - poznáte to? A aké vedia byť ohľaduplné. Až nás niekedy zahanbuje, ako nechcú nikoho uraziť... Malej Eve zatvorili otca, pretože pomáhal rehoľníkom. Keďže doma zostali tri malé deti, trojročnú Evu si vzala na starosť jej teta, otcova sestra, ktorá mala dievčatko v tom istom veku. Eva spolu s ňou oslovovala aj tetu „mama“. Mala teda dve mamy. Raz sa jej pýtali, ktorú mamu viac ľúbi - žilinskú či trenčiansku. Trojročná Eva roztvorila čierne oči, nadýchla sa a na prekvapenie všetkých povedala:

„Aj žilinskú mamu viac ľúbim, aj trenčiansku mamu viac ľúbim...“ Také šetrné a vynachádzavé vedia byť deti vo svojej úprimnosti!

V knihe o sv. Františkovi rozpráva jeho spoločník: „Pobrali sme sa na sever, otriasajúc z nôh prach Ríma. Ponáhľali sme sa ako koníky do stajne. Občas sme zastali, aby sme sa napili z prameňa. Potom sme si odpočinuli na kameni - mlčanliví, s pohľadom obráteným na Assisi. Čím viac sme sa k nemu blížili, tým bol František mlčanlivejší a tým mal tvár zachmúrenejšiu. Rozjasňovala sa mu iba pri pohľade na dieťa na ceste, na poľný kvet alebo na vtáka spievajúceho na konári. „Dokiaľ budú na zemi kvety, deti, vtáky, povedal mi neraz, ničoho sa neboj! Všetko pôjde dobre!“

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

Rok nad evanjeliom

...takým patrí nebeské kráľovstvo

„Dobrý deň!“ pozdravil Malý princ.

„Dobrý deň,“ povedal výhybkár.

„Čo tu robíš?“ opýtal sa Malý princ.

„Triedim cestujúcich po tisícových balíkoch!“ povedal výhybkár. „Vypravujem vlaky a tie ich odvážajú hneď napravo, hneď naľavo.“

A osvetlený rýchlik, duniaci ako hrom, otriasol domčekom výhybkára.

„Náramne majú naponáhlo!“ povedal Malý princ. „Čo hľadajú?“

„To nevie ani človek na lokomotíve,“ odpovedal výhybkár.

A druhý osvetlený rýchlik zadunel v opačnom smere.